

Βερνάρδος
Πρίγκιψ Διαδόχος τῆς Σαξονίας Μάινινγκεν

«Στά» ἀπάντα τὸ παιδίον μετὰ δισταγμοῦ. Τὸ βιβλίον ἔλεγε σπᾶ, ἀλλ' ὁ διδάσκαλος ἀπάντα :

« Μπράβο· ἀμὴ ἐδῶ :

— Κρά » ἔλεγε τὸ παιδίον, καὶ κρά τὸ βιβλίον.

« Μπράβο, νὰ σ' ἀλλάξω » ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος καὶ τὸν ἀλλάζε τὸν μικρὸν ἀμελέτητον.

Τὸ ὥραϊον τοῦτο μάθημα διέκοψεν ἡ ἔλευσις ἢ μᾶλλον ἡ ἔφοδος τῆς Σαμουγαινας, τῆς γνωστῆς μας, ἢ ὁποία ἀπὸ τὴν σιάλαν ἀκόμη ἤρχισε νὰ στενάζη καὶ νὰ βογγᾷ, μαντυλοδεμένη, κρατοῦσα μὲ τὴν παλάμην τὸ μάγουλόν της :

«ὦ, ὦ ! ὦϊμέ, πεθαίνω . . . Δὲν μπορῶ ἄλλο ! Γιακουμάκη μου . . . κάμε τὸ ψυχικὸ νὰ ζῆς . . . ὦ ! ὦ !

— Τί ἔχεις, Χριστιανή :

— Τὸ δόντι μου . . .

— Τὸ δόντι τση, ἢ καϊμένη. Δέ σου πέρασε ἀκόμα :

— ὦϊμέ, ποῦ νὰ μου περάσῃ ! μ' ἐσφίζανε τόρα οἱ πόνοι τὴν κακομοῖρα καὶ κοντεύω νὰ βουρλιστῶ. Ἔλα, Γιακουμάκη μου, νὰ μού το πετάξῃς, νὰ σε χαρῶ ! ὦ !»

Ἀπερασίσθη εἰς τὴν στιγμὴν ἡ ἐκρίζωσις. Ἡ

Σαμουγαινα ἠσθάνετο ἤδη τόσους πόνους, ὥστε ἀρῆκε κατὰ μέρος πᾶσαν δειλίαν καὶ ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ὀδοντάγραν ὡς εἰς μόνην σωτηρίαν. Εἶδε καὶ ἀπόειδε . . . σώνει κι' ὅλας ! Μιὰ ἀπόφρασι εἶνε ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου . . . Ἔλα, Γιακουμάκη μου νὰ ζῆς . . .

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γιακουμάκη, ὅπου ἐγίνοντο συνήθως αἱ ἐγχειρήσεις ἐμπρὸς εἰς τὰ εἰκονίσματα, καὶ κατόπιν αὐτῆς εἰσῆλθεν ὁ Γιακουμάκης καὶ ἡ σιόρα Νένε, ἡ συνήθης του βοηθός. Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν των μυστηριώδης. Τὰ παιδιά ἀπέμειναν ἀναυδα, τρομαγμένα μὲ τὰς φυλλάδας εἰς τὰς χεῖρας. Προησθάνθησαν κάτι τι τρομερόν, ἂν καὶ πολλὰ δὲν ἐγνώριζαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἀκριβῶς. Ἦκουσαν ἐν τῇ σιγῇ τὸν ψυχρὸν κρότον τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων τοῦ Γιακουμάκη, ἀνακινήθωντων ἐντὸς τῆς δερματίνης των θήκης.

«Θὰ τση βγάλῃ τὸ δόντι, ἄκου τὰ σύνεργά του» εἶπε τότε ἓν παιδίον μεγαλύτερον.

Τὰ ἄλλα ἤκουαν μὲ προσοχὴν καὶ περιέργειαν. Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν παρατεταμέναι κραυγαὶ πόνου, βογγητὰ δυνατὰ, ὡς εἶδος μυκηθμῶν. Τὰ παι-